

Komandi partur
Í komandi parti verður greitt frá ættini í Gøtu

EVENSEN VAR SERLIGUR

Tað er neyvan ivi um, at Jens Christian Evensen var ein serligur maður. Hetta sæst í teimum minningarorðum hjá Emil Bruun, sum vórðu endurprentað í bókini hjá Onnu Evensen, sum kom út í 2015.

Her verður millum annað skrivað:

Hans høje ærværdige Skikkelse havde et alvorligt Præg, han smilte sjældent, lo sjældnere. Men den som talte med ham i Enrum, følte, at man skulde tidligt op for at lodde Dybderne i hans Sjæl. Da han var Kandidat, blev han grebet af Søren Kirkegaards Livssyn. Han var en fin og Aandfuld Taler, men han havde ogsaa noget at øse af, thi faa var bedre hjemme i den danske og tyske Guldalders Litteratur. De klassiske Sprog var han lige til sin Alderdom en Mester i og af de moderne Sprog beskæftigede Fransk ham mest. Han førte altid sin Sag til Sejr alene ved sin Personligheds Magt.

Skytspligt

Her verður hildið áfram við frásøgnini hjá Onnu um hennara tíð á Nesi.

Færingerne har ikke Værnepligt, men »Skytspligt« og de er skytspligtige fra det 16de til det 60de Aar. I hver By er en »Skytsskaffer«, som man henvender sig til, naar man vil over til en af de andre Øer, eller man vil have en Vejviser over Fjeldet. Skytsskafferen sender saa Bud til en eller flere af de pligtige (det gaar paa Omgang), og saa skal de møde. Skytstjenesten betales efter bestemte Takster. Fra Næs til Thorshavn (hvortil vel var 3 Fjerdingvej) kostede det 1 Krone pr. Mand (6 Roere) og det var samme Pris, enten der var en eller flere i Baaden. De gamle forudsagde ofte Vejret eller Solen (der var en »Hun« medens Maanen var en »Han«). Eftersom Belysningen var paa Fjeldet, naar Solen skinnede, kunde de forudsige Vejret og det passede altid. De holdt paa, at Storm, Snefog og andet Uvejr, altid varede i tre Dage: »I Dag er det tredie Dagen, saa holder det nok op«, sagde de.

Naturbeskrivelse fra Næs

Næs er den sydligste Bygd paa Østerøens vestlige side, den ligger meget smukt, især Præstegaarden, der ligger paa en Skrænt ved Vandet. Det er ikke let at sige, hvornaar der er smukkeste. Enten det er en stille Sommermorgen, naar Taagen letter og Solen trænger igennem. Eller det er naar Solen staar højt paa Himlen, og lette Briser sætter det blaa Vand i Bevægelse. De fleste vil vel nok synes, at Aftenen med de vidunderlige Solnedgange er smukkeste, ihvertfald mest stemningsfulde. Da farves Fjeldene og Havet i de pragtfuldeste Farver. Alt er saa stille, alt aander Fred og Ro.

Der kan ogsaa være meget smukt og stor-slaaet om Vinteren, naar de rasende Storme, der sætter Havet i det vildeste Oprør, hærger. De mægtige Bølger kaster sig med Raseri mod Klipperne, tager store Klippeblokke, som var de Bolde, og kaster dem hid og did; da skal der passes paa Baadene, at de er i Hus, ellers tager Brændingen dem og knuser dem i

Kirkjan á Nesi

Próstagarðurin á Nesi, har m.o. Anna og Jens Christian Evensen búðu

Kendi presturin, Niels Lassen Holm, var ættarfaðir hjá Mariu

Stumper og Stykker. Skøn er ogsaa en stille Vinterdag, naar der ligger Sne paa Fjeld og i Dal. Desværre regner det meget paa Færøerne, alt for meget, baade Vinter og Sommer, og da er der knugende trist og mørkt.

Der kom, som sagt, mange Gæster hos os, deriblandt ogsaa den bekendte Kaptain, Daniel Brun, hvis Onkel var Amtmand over Færøerne og boede i Thorshavn. Hans Søstre boede en Tid hos os. Naar Vejret var godt, sejlede vi Damer selv ud. Jeg var med til at ro. Ofte hændte det, at de, der stod oppe paa Land, var bange for at vil skulde komme ud i Strømmen og blive ført væk, men vi var ikke saa tossede, vi vendte Baaden. Tit havde vi Snører med, og vi laa og pladskede og fiskede til langt ud paa Aftenen, der kunde være saa vidunderlig lyst, stille og stemningsfuldt som næppe noget andet sted i Landet. Natten kunde om Sommeren være saa Lys, at man kunde se at læse og skrive. Engang var der et Par Danskere der oppe. Efter Aftensmaden

vilde de gaa en Tur til »det begyndte at mørkne«. De gik og gik, men jo længere de gik, desto lysere blev det.

Min Mand elskede Naturen og gik ofte lange Ture over Fjeldet. Det kunde da hænde, at han tog Hatten af og gik med den i Haanden, da sagde de gamle: »Se til Provsten, han tager Hatten af og hilser paa de Underjordiske«. Med de Underjordiske mente de altid Huldrene og Nøkken. Den sidste boede i en lille Sø. Som Provst paa Næs skulde min Mand, naar han var paa »Omrejse« 6 gange om Aaret tale i syv Kirker paa hver Omrejse. Naar Befolkningen saa, at han rejste hjemmefra, sagde de: »Nu faar vi nok godt Vejr, for Provsten er taget paa Omrejse«. De troede fuldt og fast, at han kunde stille Vind og Vejr, og at han kunde mane.

Magnus den synske

Der boede paa Næs en fattig Fisker, der hed Magnus. Han var synsk. En Aften var han paa

Besøg i Præstegaardens Røgstue. Da det led ud paa Aftenen, sagde han Godnat og gik. Mellem hans Hus og Præstegaard en var der en Elv, og Vejen gik langs denne. Som han nu allerbedst gaar paa Vejen, ser han, at der ovre paa den anden Side af Elven gik en Mand i samme Retning. Han kendte ham ikke, og han kunde ikke sige noget til ham. Da Magnus senere kom ned i Præstegaarden, spurgte han om hvad det var for en fremmed Mand, der havde været der, men der havde ikke været nogen. Et Par Dage efter hørte Magnus, at en Mand, han kendte, var død det Klokkeslet den Aften, hvor han havde set den fremmede gaa ved Elven.

Magnus' Kone fortalte, at da hun en Dag gik ud af Køkkendøren, saa hun, at der gik tre bitte smaa Skikkelser omkring udenfor Døren, de gik hen og satte sig paa Møddingen. Lige paa én Gang var de væk.